

95 597 mio. kr.

Derimod giver det ingen mening at summere disse investeringsbeløb til en total størrelse, da beløbene nu ikke mere er opgjort i egentlige faste priser, men i et »løbende relativpris-niveau«. Da relativprisen mellem byfornylsesomkostninger og øvrige priser netop forudsættes at forskydes hvert år, bliver de enkelte års investeringsbeløb opgjort i forskellige »relativprisniveauer« og kan derfor ikke på en logisk måde summeres. Det samme gælder udgiftsbeløbene i tabel 2.

Spørgsmål 91:

Ad svaret på spørgsmål 52:

Hvor meget skal der skæres ned på kommunernes øvrige udgiftsområder i årene 1981-85, såfremt byfornyelsen kommer i gang i det for beregningerne forudsatte omfang, og såfremt den reale vækstramme for de kommunale udgifter fastsættes til 1 pct. p.a.? Såfremt der ikke må ske nogen realvækst i de kommunale udgifter?

Svar:

Som understreget i besvarelsen af spørgsmål 52 forudsættes byfornyelsens omfang fastsat på de årlige finanslove efter en vurdering af de samfundsøkonomiske rammer og den beskæftigelsesmæssige situation. Den enkelte kommunes andel af byfornylsesaktiviteten er alene kommunens afgørelse. Kommunerne må således, som nævnt i besvarelsen af spørgsmål 52, lade byfornyelsens omfang indgå i en prioritering på linje med andre nye aktiviteter og igangværende aktiviteter. Man skal endvidere pege på, at de nu fastsatte rammer for den reale vækst i kommunernes udgifter er fastsat for alle kommuner under ét. Der er således i princippet ikke noget i vejen for, at kommuner med særlige udgiftsbehov såsom byfornyelse, kraftvarmeudbygning eller andet overskrider vækstrammerne, såfremt andre kommuner der ikke har tilsvarende udgiftsbehov yderligere begrænser deres aktivitetsstigning. Såfremt det antages, at kommunerne også uden igangsætning af en yderligere byfornylsesindsats vilde have udnyttet vækstrammerne fuldt ud, følger det af sagens natur, at andre nye aktiviteter eller igangværende aktiviteter må begrænses i et omfang svarende til de byforny-

elsesudgifter, kommunerne måtte vælge at påtage sig.

Spørgsmål 93:

Ad svaret på spørgsmål 61:

Hvis det som udgangspunkt antages, at en del af det samfundsøkonomiske balanceproblem består i, at produktionskapaciteten i betalingsbalanceerhvervene er for lille og, at denne kapacitet skal forøges over 7-8 år i et omfang, svarende til 150.000 ekstra arbejdspladser, og at der senest på samme tidspunkt vil være balance på betalingsbalancen, hvilke krav vil der så stilles til flytning af arbejdskraft og kapital fra den samlede bygge- og anlægssektor over til betalingsbalancesektoren?

Svar:

Man er ikke uden større forudgående undersøgelser i stand til at besvare det stillede spørgsmål, idet det bl. a. kræver overvejelser om udviklingen i arbejdsstyrken i de kommende år, den offentlige sektors vækst og personaleforbrug, vækst og personaleforbrug i hjemmemarkedsindustri og serviceerhverv m.v.

Man skal dog pege på, at det i investeringsplanredegørelsen fra 1977 var en forudsætning, at den offentlige sektors vækst og væksten i de offentlige investeringer skulle begrænses netop for at sikre ligevægt på betalingsbalancens løbende poster, og at investeringsplanredegørelsen netop som nævnt i besvarelsen af spørgsmål 61 påviser, at det vil være muligt at gennemføre en stærkt forøget byfornylsesindsats i de kommende år. Det er dog klart, at en række af de forudsætninger, der har ligget til grund for investeringsplanredegørelsens overvejelser om betalingsbalanceudviklingen i de kommende år, er ændret. Der tænkes bl. a. på de eksplosivt stigende energipriser og den fortsatte lavkonjunktur. Omvendt synes der at være grund til at vente en væsentlig større nedgang i byggeriet, specielt boligbyggeriet, end forudsat i investeringsplanredegørelsen. Det må derfor skønnes, at der, uanset det ønskværdige i overflytning af arbejdskraft til betalingsbalanceerhvervene, fortsat må være plads til en betydelig styrkelse af byfornyelsen. Man skal endvidere pege på, at det i budgetredegørelse 1980 er nævnt, at der under hensyn til de